

O żabce która wierzyła że jest królowną

W pewnym stawie mieszkała mała żaba. Nie była szczęśliwa. Mieszkała w pięknym stawie, miała ładną zieloną skórę, mimo to, na jej twarzy nie było uśmiechu. Było tak, ponieważ żabka nigdy nie słyszała żadnej bajki. Wychowywała się sama i nie miał kto czytać jej bajek. Nie wiedziała nawet czym są bajki.

Było tak do dnia gdy żabka pływając po stawie zauważyła, jak pani kaczką mówi do swoich małych kaczuśzek. Zdziwiło ją bardzo, że małe kaczuśzki słuchały swoją mamę z dużym zainteresowaniem, z otwartymi dziobami.

Cicho podpłynęła do ich gniazda i uważnie przysłuchiwała się słowom pani kaczką. Okazało się, że była to bajka o żabce, która tak naprawdę była zaczarowaną księżniczką. Żabka, podobnie jak kaczuśzki z uwagą i otwartą buzią wsłuchiwała się w słowa opowieści. Kaczuśzki wiedziały że słuchają bajki, żabka jednak tego nie wiedziała. Była przekonana, że opowieść pani Kaczką jest prawdziwa, że wydarzyła się na prawdę.

Od czasu kiedy żabka usłyszała swoją pierwszą w życiu bajkę, mimo że nie wiedziała, że była to bajka, stała się radosna. Na jej twarzy coraz częściej gościł uśmiech. Działo się to za przyczyną marzeń. Otóż mała żabka po wysłuchaniu bajki pani kaczką, zaczęła marzyć, że ona również jest księżniczką zamienioną w żabkę, czekającą na nadejście królewicza, który odważy się ją pocałować i dzięki temu stanie się piękną królowną.

Czas mijał, królewicz nie nadchodził, żabka jednak ciągle wierzyła, że ona, mimo, że wygląda jak zwykła żabka, może być królowną. Nie wiedział, że opowieść pani kaczką była tylko bajką. Tak oto pewnego razu przepełniona niezmaconą wiarą, żabka wygrzewała się na kamieniu, jaki leżał tuż obok stawu. Rozgrzewające promienie słoneczne sprawiły, że żabka poddając się swoim marzeniom, zasnęła. W pewnym momencie poczuła jak coś przesłoniło jej słońce, gdy otworzyła oczy, zauważyła pochylając się nad nią twarz człowieka. Pierwszą myślą jaka w tym momencie przyszła do żabki, była ucieczka, chciała jak najszybciej wskoczyć do wody i tam się schronić. Drugą myślą była świadomość, że jest to piękny sen, z jakiego jeszcze się nie obudziła. Dopiero jako trzecia przyszła myśl, że właśnie spełniają się jej wielkie marzenia.

Rzeczywiście tak się stało. Twarz schyliła się jeszcze bardziej i pocałowała żabkę. W tym momencie stała się ona piękną królowną stojącą u boku pięknego królewicza. Tak to naiwne marzenie małej żabki stało się prawdą. Opowieść o zaczarowanej królownie dla kaczuśzek była tylko bajką, ale dla żabki była wielkim marzeniem w które szczerze wierzyła.

Rafał